

Sygn. akt I CSK 495/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
o zobowiązanie

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...], na skutek apelacji powoda - Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lipca 2012 r. i zobowiązał pozwaną Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W. do przeniesienia na rzecz Skarbu Państwa posiadania 534098 akcji imiennych spółki [...] C. [...] S.A. w W., serii A o numerach od [...] do [...], od [...] do [...], od [...] do [...] oraz od [...] do [...] i zobowiązał pozwaną do złożenia na wymienionych akcjach albo na osobnym dokumencie stosownego oświadczenia o nieodpłatnym przekazaniu wymienionych akcji na rzecz Skarbu Państwa; rozstrzygnął również o kosztach postępowania. W uzasadnieniu powołał się na przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. wprowadzające ustawę o finansach publicznych, które nakładały na jednostki sektora finansów publicznych, do których należy pozwana, obowiązek przekazania nieodpłatnie na rzecz Skarbu Państwa posiadanych w dniu 1 stycznia 2010 r. akcji spółek, wyemitowanych przez podmioty inne niż Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Wskazany obowiązek nie został - w ocenie Sądu - uchylony wobec pozwanej przez art. 40 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W skardze kasacyjnej od zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 40 powołanej ustawy z 2008 r. oraz art. 49 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 4 i art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz art. 104 ust. 1 i 2 powołanej ustawy z tej samej daty, zawierającej przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, dodatkowo również w związku z art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz art. 52 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych oraz w związku z art. 339 k.s.h., jak też naruszenie art. 2, art. 7 oraz art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji, również w powiązaniu z art. 2 ust. 1 i 3 oraz art. 21 ust. 1 powołanej ustawy o Agencji, formułując zarzuty w jedenastu punktach, a następnie w obszernym uzasadnieniu. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji,

ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania lub też po uchyleniu wydanych w sprawie wyroków - odrzucenie pozwu; w każdej sytuacji wniosła o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o oddalenie skargi w całości i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącej powołał się na konieczność wykładni przepisów prawnych związaną z rozbieżnością w orzecznictwie, która w niniejszej sprawie ma charakter oczywisty i skrajny, a związana jest w szczególności z wydaniem przez ten sam Sąd Apelacyjny całkowicie sprzecznych wyroków, odnośnie do kierunku rozstrzygnięcia i ustaleń prawnych, w identycznych sprawach co do problematyki prawnej z udziałem tych samych stron, co w rozpoznawanej sprawie. Ponadto, zdaniem skarżącej w sprawie występują istotne zagadnienia prawne budzące poważne wątpliwości, których rozstrzygnięcie ma doniosłe znaczenie dla porządku prawnego, a także skarga jest oczywiście zasadna.

Obszernie uzasadnionemu, także w motywach podstaw skargi wnioskowi pełnomocnika skarżącej należy przyznać słuszność co do spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyby rozważać ten wniosek tylko na tle tej konkretnej sprawy i bez uwzględnienia stanowiska Sądu Najwyższego, które zostało wyrażone już po wpłynięciu niniejszej skargi kasacyjnej.

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt I CSK 397/13 (dotąd niepubl.) identyczne problemy prawne, jak w sprawie niniejszej, w wyniku skargi kasacyjnej wniesionej przez tę samą stronę pozwaną zostały rozstrzygnięte i skarga kasacyjna została oddalona. W tym stanie rzeczy przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej nie wiązałoby się z realizacją publicznego celu tego środka zaskarżenia, mającego charakter wyjątkowy i dotyczącego prawomocnego orzeczenia sądowego. Wyłącznie interes strony nie wystarcza do zaakceptowania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, zwłaszcza że na wszystkie kwestie

i wątpliwości prawne podniesione w niniejszej skardze kasacyjnej jest zawarta odpowiedź w uzasadnieniu powołanego wyroku Sądu Najwyższego.

Z tych przyczyn należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie zasądzając jednocześnie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, ponieważ we wnioskach odpowiedzi na skargę kasacyjną nie ma takiego, który by dotyczył jej nieprzyjmowania do rozpoznania, ani o zasądzenie z tego tytułu odpowiednich kosztów; przeciwnie jest wyrażone zrozumienie dla uzasadnienia wniosku, ze wskazaniem tylko w toku wywodów powoda, że ze względu na wniesienie uprzednio skargi kasacyjnej w tożsamej sprawie między tymi samymi stronami przyjmowanie kolejnej skargi byłoby zbędne.

[aw]